

АСТРИД ЛИНДГРЕН
ПИПИ ДЪЛГОТО ЧОРАПЧЕ
ОРГАНИЗИРА ПОХИЩЕНИЕ
НА КОЛЕДНА ЕЛХА

Част 0 от „Пипи Дългото чорапче“

Превод от шведски: Светла Стоилова, —

chitanka.info

Един ден по време на коледната ваканция в малкото градче се случи нещо забележително. На вратата на малкото кметство, което се намираше на площада, беше окачен с пирони един афиш и на него беше написано:

Пипи ДОЛГОТО ЗОРАНЪЕ.

Ще урганизира
похищение на Коледна
елка

Тази вечер във Вила
Вилекула.

Всички деца в града
съредно губре гошли.

Сложете си томи

~~_____~~ греки!

Разбира се, Пипи не беше написала това сама. Никога не би могла да се справи с правописа на „похищение“.

Томи ѝ беше помогнал.

През целия ден пред кметството се тълпяха деца и сричаха написаното на листа и след като го прочетяха, надаваха радостни възгласи и се втурваха към къщи при мама, толкова бързо, колкото ги държаха краката, за да разкажат за поканата и да поискат разрешение да отидат там.

Томи и Аника отдавна знаеха, че Пипи ще прави похищение на Коледна елка, но това не ги правеше по-малко нетърпеливи. Те си седяха вкъщи и очакваха час по-скоро да настъпи вечерта. Обикновено стояха при Пипи по цял ден, но този път тя ги беше предупредила, че иска да бъде сама, когато прави приготовленията за похищението на елхата.

Много сняг беше натрупал през коледната ваканция, но вечерта на похищението, когато всички деца се отправиха към Вила Вилекула, времето беше съвсем ясно и спокойно и умереният студ беше приятен.

Томи и Аника вървяха начело на групата деца. Но когато Томи отвори вратата на градината на Вила Вилекула, той рязко спря и нададе вик. Това пък какво беше? В прозорците на Вила Вилекула не светеше никаква светлинка, дори и най-мъничка. Къщата се гушеше сред натезжалите от сняг дървета и изглеждаше съвсем пуста.

Сред децата настъпи силна тревога.

— Да не сме сбъркали вечерта — предположи едно момченце. — Може би похищението на Коледната елха ще бъде чак утре!

О, какво разочарование! След такава страхотна радост.

Томи изтича горе на верандата и натисна дръжката на вратата. Беше заключена! Едно малко момиченце толкова се натъжи, че започна да плаче.

Да, в такъв случай не оставаше нищо друго освен да се приберат по домовете. Те тръгнаха към оградата, една необичайно мрачна група деца, които се опитваха да не показват колко огорчени бяха в действителност.

В този момент, подскачайки се появи господин Нилсон, малката маймунка на Пипи. Беше облечен в дебел балтон. Ушила му го беше Пипи, за да не му е студено в зимния сняг. Господин Нилсон скочи върху рамото на Томи и му протегна едно листче.

— Ще видите, че Пипи ни е измислила някоя изненада — възторжено извика Томи и прочете бележката.

Там с големи букви се мъдреше надпис:

СЛЕДВАЙ СЛЕДАТО И Я ИЗЯЖ!

Правописът беше странен, но Томи разбра, че това означава „Следвай следата и я изяж!“

Каква следа? И какво имаше предвид с това „изяж“? Как можеше да се изяде една следа?!

— Вижте! — извика внезапно Томи. — Там! Върху снега!

И наистина, върху белия сняг криволичеше една ярко червена следа, следа, която беше направена от червени бонбони и която се губеше зад ъгъла на Вила Вилекула.

Минутка по-късно децата бяха изяли следата чак до ъгъла, а зад него — да, там отзад те едва не се задавиха с бонбоните от учудване.

— Каква елха! — прошепна Аника. — О, каква елха!

И всички трябваше да се съгласят с нея. В градината на Пипи растяха много дървета, а точно зад къщата се намираше една елха, една висока, тъмнозелена красива елха. Сега тя цялата беше обсипана със свещи, но не малки коледни свещички, а големи, дебели свещи, които осветяваха цялата градина. Но в клоните на елхата имаше не само свещи. Те бяха окичени с грамадни джинджифилови курабийки, с огромни кошници от гланцирана хартия, с грамадански карамелени пръчки и най-най-разкошните бонбони, увити в хартия. Имаше и множество знаменца. А най-забележителното от всичко беше, че там висяха безброй пакети!

В първия миг децата притихнаха. Но после нададоха радостни възгласи.

— О, колко е добра Пипи! — ликуваха те.

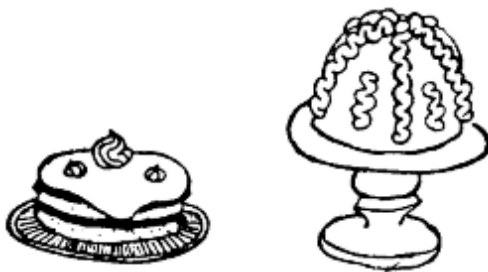
Ами Пипи? Къде ли беше тя? Все още нямаше и следа от нея. Но съвсем близо до елхата се намираше една голяма колиба от сняг, която бяха построили Пипи, Томи и Аника. Сега в малките прозорчета на колибката светеше, а една червена глава се показва навън от входа.

— Има ли някой, който иска да си хапне шоколад и торта преди да потанцуваме край елхата? — изкрещя Пипи.

Естествено, всички искаха шоколад и торта. Едно след друго децата се промъкнаха вътре в колибката.

— Нали сме си построили хубава колибка — каза доволен Томи, както си седеше на пода заедно с другите. Всички се съгласиха с него. Колибката наистина беше много хубава.

Пипи беше сложила един котел с димящ шоколад наред пода и един куп торти.

Тя тъкмо започваше да сервира, когато погледна през едно от прозорчетата. До ъгъла на къщата стоеше малко момченце. То живееше в градчето едва от два дена и не познаваше Пипи, затова разбираше, че е невъзможно то да бъде поканено на нейното похищение на Коледна елха.

През целия ден едва бе сдържало плача си и когато дойде вечерта, не можа да се въздържи да не отиде след другите деца само за да погледа. Не искаше някой да го види.

Сега стоеше там на ъгъла и гледаше прекрасната елха и снежната колиба, в която децата седяха и се смееха. Внезапно усети една ужасно голяма буца да засяда в гърлото му. Чак го заболя. Точно тогава го видя Пипи. Малкото момче направо се ужаси, когато веднага след това тя изпълзя от колибата. Помисли си да побегне, но просто не можа да помръдне от мястото си.

— Ей, ти пък кой си? — попита Пипи.

— Казвам се Елоф — отвърна момчето. — Аз... нямах намерение да пипам нищо.

После бързо добави:

— Може ли да вляза за малко в колибата и да поседя, ако обещаю, че няма да ям нищо?

Изгърси това преди да успее да се замисли. Тъй като много му се искаше да поседи малко с другите вътре в колибата, поне за мъничко.

— За нищо на света — отвърна Пипи.

Да, разбира се, Елоф не беше и очаквал друго. Но буцата в гърлото му сякаш стана по-голяма от преди, ако това изобщо беше възможно.

— За нищо на света не може да влизаш вътре в колибата, ако обещаеш да не ядеш нищо — заяви Пипи. — Но обещаеш ли да ядеш

повече от всеки друг, то ти си добре дошъл.

И тя придърпа Елоф вътре в колибата. Скоро той седеше там на пода сред другите деца и се тъпчеше с толкова шоколад и торта, че за оная буца в гърлото просто вече нямаше място, а очите му светеха като свещите, които Пипи беше закрепила на снежните стени.

Но, разбира се, имаше и други, които искаха да дойдат на организираното от Пипи похищение на Коледната елха.

Както си седяха там и си говореха, децата изведнъж чуха откъм градината един отчаян вой, който звучеше много тъжно и самотно. Пипи изпълзя навън, за да види кой беше този, който издаваше толкова печални звуци. Виеше едно куче, рошаво и черно, което седеше в снежната пряспа и изглеждаше толкова самотно. Пипи протегна ръце към него.

— Ела при Пипи да ѝ разкажеш всичко — покани го тя.

И наистина — страхотно беше! Черното куче се озова при нея с два скока и се сгуши в прегръдката ѝ, като че отдавна копнееше да бъде точно там. То скимтеше и се жалваше, сякаш се опитваше да разкаже защо е тъжно.

— Така ли било, я виж ти! — отвърна му Пипи. — Горкичкото ми!

— Как е, Пипи? — попита Томи. — Наистина ли разбираш какво ти казва?

— Защо пък да не разбирам, когато някой ми казва нещо на чист шведски? — учуди се Пипи. — Казва ми, че името му е Перк и че е съвсем самичък и си няма никого, който да се грижи за него, и че е

вървял в снега цели три дни и е толкова ужасно изгладнял и ожаднял, че на драго сърце би станал мое куче, ако може.

— О, Пипи, нали може! — каза умолително Аника.

Пипи хвана главата на Перк между ръцете си и го погледна в очите.

— Може — каза тя.

И тогава Перк подскочи, залая и размаха опашка, като се опитваше да близне Пипи по косата и по челото, и по бузките, и те се затъркаляха заедно из преспите, докато Перк вече не беше черно тъжно куче, а едно весело, бяло куче, чиято козина беше пълна със сняг. Пипи влезе тичешком във Вила Вилекула, за да вземе две големи парчета месо, които Перк изяде вместо сметанова торта, а за пиене получи голяма купа с мляко. Той се радваше от все сърце и цяла вечер се шумгваше ту навън, ту вътре в снежната колиба сред децата, като от време на време събаряше по някое парче сметанова торта в радостната суматоха.

— Пипи, представи си — каза Томи, — вече имаш куче, кон и маймунка във Вила Вилекула.

— Да, сега ми липсват само един крокодил и чифт малки гърмящи змии — съгласи се доволно Пипи.

— Не, Пипи, недей, не си взимай гърмящи змии — изкрещя Аника страшно обезпокоена, — защото никога повече няма да посмея да дойда тук.

— Кой знае — каза Пипи. — Може би някоя прекрасна вечер тук ще се появи една гърмяща змия и ще плаче и моли да остане и да ми бъде гердан.

— О, какъв ужас! — обади се Елоф. — И ти тогава какво ще кажеш, Пипи?

— Никога не бих могла да откажа — заяви Пипи. — Сигурно и на гърмящата змия ще ѝ кажа да заповяда.

— Пфу — възкликна Аника. — Пфу!

— Е, тогава ще му мисля — отсече весело Пипи. — Сега трябва да си хапнем още торта.

Но имаше и други, които искаха да дойдат на организираното от Пипи похищение на Коледна елха.

Недалеч от Вила Вилекула живееше една много зловна лелка, която се казваше госпожа Финквист. Тя никак не обичаше децата. Те не би трябвало да съществуват, смяташе тя. Когато дечица минаваха по пътя покрай нейната къща, тя показваше глава през прозореца и им се караше, че вдигали шум. А най-лошото от всички деца е Пипи Дългото чорапче, смяташе тя.

Случи се така, че сега госпожа Финквист беше излязла на малка вечерна разходка покрай Вила Вилекула. Тъкмо тогава тортите в снежната колиба бяха на привършване и Пипи изтича до вилата, за да вземе още три парчета, които имаше в запас.

И ето че тя се появи на вратата с по една торта във всяка ръка и една на главата си, точно когато госпожа Финквист минаваше по пътя.

Не можете да си представите какъв поглед ѝ хвърли госпожа Финквист! Защото госпожа Финквист наистина не харесваше Пипи Дългото чорапче и децата изобщо, но пък имаше нещо, което тя много харесваше и това беше сметанова торта. Толкова много обичаше сметанова торта, че беше готова да направи каквото и да е, за да получи едно мъничко парченце.

— Ей ти там — изкрещя тя на Пипи. — Ако ме поканиш достатъчно любезно, мога да вляза и да участвам в твоето похищение на Коледна елха.

Същата сутрин тя бе крещяла след Пипи „отвратително дете“, но разбира се, сега беше забравила това. Само заради сметановата торта, естествено!

Пипи се поспря. Тя направи с глава един горд жест, тъй че сметановата торта за малко да падне от главата ѝ. Зад ъгъла се бяха струпали всички деца и надничаха.

— Уважаема госпожо Финквист — учтиво каза Пипи, — това похищение на Коледна елха е само за деца. Това означава, че то е забранено за възрастни. То е забранено за всички големи хора. А пък и

не е полезно за възрастни да ядат торта и бонбони. От това само ги заболява корем и стават много капризни. Поне така твърдят докторите — заключи Пипи.

— Дрън-дрън — намуси се госпожа Финквист.

— Ами така е — увери я Пипи сериозно. — Има един доктор в Америка, който е открил, че възрастните хора не трябва да ядат друго, освен варена риба и задушени моркови. Е, биха могли да получат за рождените си дни малко пудинг от веяна треска.

— Тъй ли — кисело промърмори госпожа Финквист. — Ами според тоя там доктор в Америка, децата какво трябва да ядат тогава?

— Бонбони на закуска, сладолед на обяд и сметанова торта за вечеря — каза Пипи и кривна зад тъгла.

— Отвратително дете — изкрещя след нея госпожа Финквист.

— Дали да не вземем да пробваме моята пързалка? — попита Пипи, след като госпожа Финквист беше изчезнала.

Пипи си беше направила пързалка от покрива на Вила Вилекула. Това беше най-високият и най-стръмният наклон, който децата бяха виждали в живота си, а и беше хлъзгав като намазан със сапун. Човек можеше да си се спуска по този наклон и без шейна. Трябваше да се покатериш на една стълба, за да се качиш на покрива. Това не беше съвсем просто, но затова пък спускането ставаше много по-бързо.

Толкова весело беше, че всички деца се сгорещиха и зачервиха бузки, панталонките им побеляха, а Коледната елха се издигаше там и светеше благословено красива в мрака.

Горе от покрива се виждаше още по-добре, да, още по-добре се виждаше колко много пакети висяха по нея. И сърчицата на децата потръпваха от очакване, когато си мислеха какво ли може да има в тези пакети.

— О, та ние забравихме да потанцуваме около елхата — извика Пипи внезапно.

И от покрива сякаш заваляха грахови зърна, когато всички деца вкупом се пуснаха по стръмното и се приземиха в снежната пряспа долу.

— Здравейте, дечурлига! — изкрещя Пипи. — Хайде идвайте насам да попеем любимите стари песни. „Пак е весело сега, до Великден лисицата овеса овърша“.

— Не, Пипи, съвсем не е така — строго ѝ възрази Аника.

— Не е ли — изненада се Пипи, — да не би да съм забравила любимите стари песни? Е, поне тази добре си я спомням: — *Ръженът стои и спи с червени панделки — а защо, защото иска да се ожени за кмета Мунте и да избяга в гората, тралалала, о, страхотно е смешна.*

— О, Пипи, колко си глупава, изобщо не е така — възпротиви се Аника.

Но все пак танците около Коледната елха минаха добре, макар Пипи малко да разместваше думите. Изтанцуваха ги всички подред — и „Пак е Коледа сега“, и „Коси, коси овеса“, също и „Лисицата бърза по леда“. И всички се съгласиха, че навън е много по-весело да се танцува около Коледната елха.

— Другата година и аз ще си направя Коледна елха в градината —
заяви едно малко момиченце.

После настъпи най-забавната част. Пакетите! Всички деца
трябваше да се покачат на елхата и да си вземат по един пакет. Ако
имаше някой, който да не смее да се покатери толкова нависоко, тогава
господин Нилсон на драго сърце изприпкваше нагоре и сваляше пакета.

О, колко беше интересно да се отварят всичките тези пакети, и
какви прекрасни неща имаше в тях!

Имаше влачета и кукли, и книги, и пъзели, и джипове, и кранове,
и още всевъзможни неща.

Сетне оставаше само да се похити елхата.

— Далеч по-забавно е, когато Коледната ти елха е такава, че да можеш да се катериш по нея, когато ще я похищаваш — заключи Томи и внимателно се придвижи по един клон, на който висеше карамелено колаче.

— И аз така мисля — обади се Елоф и се примъкна по корем до една джинджифилова курабийка във формата на човече.

Най-накрая на елхата не остана нищо друго, освен един увит в хартийка бонбон. Тогава Пипи се покатери и духна свещите. В

градината на Вила Вилекула стана тъмно. Не, не съвсем тъмно. Снегът светеше от белота, а горе на небето грееха звездите.

Време беше да се прибират. Всички деца мъкнеха купища джинджифилови човечета, бонбони и знаменца.

— Вие приличате на малки Коледни елхички — каза Пипи.

И раздаде на всички по един остатък от свещ, за да заприличат още повече на Коледни елхи и за да могат малките елхички да си светят по пътя към къщи. Светлинките на свещите се отразяваха в очите им, да, сякаш вътре в тях горяха пламъчета, когато се приближиха до Пипи, за да ѝ кажат довиждане.

— Благодаря много, Пипи — каза Аника. — Толкова беше приятно.

— Да, наистина, това беше най-веселото похищение на Коледна елха, в което съм участвал — каза Томи.

— И аз така смятам — добави Елоф.

Перк лаеше и подскачаше около Пипи. Разбира се, и той беше на мнение, че похищението на Коледната елха е било весело. А и тази нощ нямаше да броди самичък по пътищата. Тази нощ той щеше да си легне на пода до зеленото кукленско легълце на господин Нилсон.

— Лека нощ, Пипи — сбогуваха се децата.

— Нали не ви е студено? — попита ги Пипи.

О не, на никого не му беше студено. Всички така се бяха сгорещили. Та времето беше прекрасно, тихо, с ясно звездно небе и съвсем поносимо студено.

Издание:

Астрид Линдгрен. Пипи Дългото чорапче организира похищение
на Коледна елха

ИК „Пан ’96“

Илюстрации: Ингрид Ванг Нюман

Редактор: Любомир Русанов

ISBN 954–657–409–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.